

het kraakbeen, en verminderde nieuwvorming van kraakbeen in de woekeringslaag. De hierdoor veroorzaakte belemmering in den lengtegroei is slechts tijdelijk en heeft geen noemenswaardigen invloed op den verderen groei van het been.

Gaat de verwonding gepaard met verwoesting van de laag der vergrootte cellen van het kraakbeen, dan kan, bij gezonde individu's, de abnorme bindweefsel- of beenvorming rondom den vrijen rand van het kraakbeen een belemmering vormen, voor het opnieuw tot stand komen eener regelmatige opening der kraakbeenholten. Er kunnen hier dus blijvende stoornissen in den lengtegroei optreden.

Bij eenigszins uitgebreide destructie van het kraakbeen over zijne geheele dikte treedt er synostose op tusschen epiphyse en diaphyse, met totalen stilstand van den lengtegroei. Bij gedeeltelijken stilstand in groei treden er belangrijke misvormingen op, door het tijdelijk verder groeien der overgebleven deelen van het intermediaire kraakbeen.

Een regeneratie van het intermediaire kraakbeen in de dwarse uitbreiding, geschiedt slechts aan de normale, subperiostaal gelegen randen.

Voor den lengtegroei van het been heeft deze partiële regeneratie echter weinig beteekenis. Behalve de mechanische beletselen, die zich steeds ontwikkelen bij elke operatie van eenige uitgebreidheid, ontstaan er tevens stoornissen in de voeding van het kraakbeen, die een belangrijke vermindering van den lengtegroei veroorzaken.

PEPTON OF HEMIALBUMOSE?

Het kritisch overzicht door den Heer STRAUB in de laatste nummers van dit *Tijdschrift*, onder den titel van „Bijdrage tot de kennis der hemialbumose” in het licht gegeven, dringt mij tot een enkele opmerking.

De Heer STRAUB spreekt daarin de door mij verdedigde meening tegen, dat de stof, die men gewoonlijk pepton noemt, niets anders is als onzuivere zoogenaamde hemialbumose of propepton.

Maar de redenen, die ik voor mijn meening heb aangevoerd, worden niet vermeld; een poging tot weerlegging van die redenen wordt niet beproefd.

Behalve mijn meening zelve vermeldt de Heer STRAUB slechts:

1°. dat ik de zuivere stof (hemialbumose, door mij zuiver pepton genoemd) als niet diffusibel beschouw. Men gelieve slechts na te zien wat ik daaromtrent geschreven heb (pag. 70 en 74 van dit *Tijdschrift*, Jaargang 1880) om zich er van te overtuigen dat ik juist het tegendeel uitdrukkelijk in het licht heb gesteld;

2°. dat mijn opvatting steun vindt in een, door mij medegedeelde proef met pancreaspepton.

De verklaring door mij van de daar beschreven verschijnselen gegeven, noemt de Heer STRAUB „gekunsteld.” Hij zelf acht ze onverklaarbaar, maar hij veroorlooft zich de opmerking „dat de beschreven reacties door de onzuiverheid van het praecipitaat (waarschijnlijk een drukfout voor praeparaat) niet fraai kunnen geweest zijn.”

Het zou den Heer STRAUB moeilijk vallen voor deze opmerking eenigen redelijken grond aan te voeren. Wat de uitdrukking „onzuivere pepton-oplossing” aangaat, moet het, dunkt mij, voor ieder, die mijn mededeelingen over dit onderwerp met eenige oplettendheid leest, duidelijk zijn, dat ik steeds onder „onzuiver pepton” versta: pepton vermengd met de oplossende bijmengselen, waarvan ik het bestaan meen te hebben aangetoond. En verder kan de Heer STRAUB niet in ernst gemeend hebben dat in „einer klaren, hellbraungefärbten Lösung” (PFLÜGER's *Archiv*, Bd. XXVI, S. 519), de waarneming van een zich vormend praecipitaat aan eenige moeilijkheid onderhevig geweest zou zijn.

De Heer STRAUB doet het nu voorkomen alsof dit „onverklaarbare feit” geheel op zich zelf stond. Dat is echter geenszins het geval. Het wordt door mij vermeld als een grond voor mijn meening, dat tusschen pancreaspepton en maagsappepton voorloopig geen verschil kan worden aangetoond. Mijn onderzoek heeft hoofdzakelijk betrekking gehad op maagsappepton. Ik toonde aan dat men, door praecipitatie met alcohol, en door dialyse, uit de stof, die men gewoonlijk pepton noemt, stoffen kan afscheiden, die verschillende eigenschappen vertoonen. Daarop heb ik de meening gegrond dat dit pepton onmogelijk een zuivere stof kan zijn.

Verder heb ik uiteengezet dat in dit pepton één stof de hoofdmassa vormt, waarvan ik de eigenschappen uitvoerig beschreef, en dat deze eigenschappen door de bijmengselen — ontledingsproducten bij de digestie van eiwit gevormd — gemaskeerd worden. Het scheen me dus geheel natuurlijk het van die bijmengselen bevrijde pepton, pepton te blijven noemen. Er was hier geen sprake van een nieuw gevonden product, maar van de zuivere afscheiding van een lang bekende stof.

De Heer STRAUB eischt dat men onder pepton slechts verstaan zal „een eiwitachtige stof, niet meer neer te slaan door salpeterzuur, keukenzout en azijnzuur, ferrocyanalium en azijnzuur.” Bedrieg ik mij niet, dan volgt hij hierin MALY na, maar heeft hij wel bedacht dat hij tevens MALY veroordeelt? Diens pepton toch wordt door azijnzuur en ferrocyanalium wel degelijk neergeslagen. Maar waaraan ontleent de Heer STRAUB het recht tot zulk een eisch? Sinds jaren her heeft men onder den naam van „pepton” een groep van stoffen samengevat, die onderling in scheikundige eigenschappen zeer verschillen — men denke slechts aan MEISSNER's para- en metapepton — maar die daarin met elkaar overeenstemmen, dat zij de hoofdproducten zijn van de inwerking van maagsap en van pancreassap op eiwit. Mijn streven was het, aan te toonen dat al die verschillen tusschen verschillende peptonen gevonden, slechts berusten op verontreiniging met bijmengselen. Ik sprak dus niet meer van *peptonen*, maar van *pepton*.

De eenige grond door den Heer STRAUB tegen mijn opvatting — niet tegen mijn argumenten — aangevoerd, is, dat men in staat is „hemialbumose” van „pepton” te scheiden, en dat hemialbumose, met salpeterzuur gekookt, een eenigszins donkerder kleur geeft dan pepton. Aan een zoo onbeduidende kleurreactie, (de Schr. noemt pag. 174 de kleur intensief geel, aan het oranje grenzend, op pag. 255 de kleur rood), mag toch wel niet veel gewicht worden gehecht.

En wat de zoogenaamde scheiding van „pepton” en „hemialbumose” aangaat — het getuigt waarlijk niet van een nauwkeurige lezing van mijn mede-

deelingen, wanneer men daarin een grond zoekt tegen mijn opvatting. Het volgt immers onmiddellijk uit al wat ik over deze zaak in het midden gebracht heb, dat, wanneer men een niet al te onzuivere peptonoplossing (volgens den schrijver een mengsel van pepton en hemialbumose) met azijnzuur en keukenzout, of met alcohol praecipiteert, de bijmengselen een zekere hoeveelheid pepton opgelost houden. Dat in het filtraat werkelijk pepton (volgens den Heer STRAUB hemialbumose) opgelost blijft, daarvan kan men zich met behulp van de dialyse overtuigen. Van een „aantasten” van die bijmengselen, waarvan de Heer STRAUB gewaagt, is in het geheel geen sprake.

Wanneer de Heer STRAUB kon aantonen dat uit dextrine door dialyse of door gefractioneerde praecipitatie met alcohol verschillende stoffen afgescheiden konden worden, waarvan de hoofdmassa amyllum was, dan zou hij het recht hebben, op dezelfde wijze als ik het voor het pepton gedaan heb, te beweren, dat dextrine niets anders is als verontreinigd amyllum. C. A. PEKELHARING.

WETENSCHAPPELIJKE MEDEDEELINGEN.

Over de operatieve behandeling van werveleariës is eenige weken geleden eene discussie gevoerd in de Royal Medical and Chirurgical Society (*Med. Times*, 12 Januari, pag. 54). De aanleiding daartoe was een voordracht van TREVES onder genoemden titel. Daarin ried TREVES tot het maken eener overlansche incisie naast den quadratus lumborum om zodoende gelegenheid te krijgen eventueel ziek been te verwijderen en den etter langs den kortsten weg te doen afvloeien. Hij beschreef drie gevallen aldus door hem behandeld, in één waarvan hij een grooten sequester uit den eersten lendenwervel verwijderde.

Uit de discussie verdienen vooral twee punten te worden aangestipt u.l. 1°. dat men algemeen opkwam tegen den titel der voordracht, daar klaarblijkelijk bedoeld werd de behandeling van spondylitische abscessen en 2°. dat van verschillende zijden als bezwaren werden aangevoerd de moeilijkheid om nauwkeurig den zetel van het ziekteproces en de al of niet aanwezigheid van etter te herkennen.

De verschillende sprekers beantwoordende, gaf TREVES volkomen toe dat zijn voordracht geheel onjuist genoemd was, dat de bedoeling in hoofdzaak was den etter beter gelegenheid tot afvloeien te geven en bij uitzondering, zooals in een zijner gevallen, sequesters te verwijderen. Uitlepelen van het zieke been wilde ook hij niet. Hij voor zich meende echter, dat bij twijfel omtrent de nauwkeurige zitplaats of den graad van het lijden een exploratieve incisie op de door hem aangegeven wijze onder antiseptische voorzorgen minder gevaarlijk was dan rustig afwachten onder behandeling met orthopaedische apparaten. Het openen van psoas-abscessen in de liesplooi of boven de crista ilei verwierp hij.

Het verdient opmerking dat, naar het schijnt, aan geen der aanwezige chirurgen bekend was dat dezelfde wijze van behandeling van verzakkingsabscessen bij spondylitis reeds bijna vier jaar geleden door KÖNIG is aanbevolen. KÖNIG